

fet den store ekstraordinære Foranstaltning at bygge ordentlige Værksteder. En af Grundene til de store Udgifter til Materiel er nemlig, at vort Materiel bliver overanstrengt, udslidt før Tiden og stadig i stort Maal er ukampdygtigt. Statsbanerne ville derfor vedblive at have en stor Udgift til Materiel. Det er tilfældigt, at denne Udgift er opført som ekstraordinær, den burde egentlig opføres som ordinær og vil vedblive at være en stor ordinær Udgift. Dette var det eneste Punkt, hvor det ærede Medlem antydede, at der kunde spares, og han fremdrog ikke de mange ekstraordinære Udgifter, som vi med Sikkerhed ikke kunne gaa af Vejen for i Fremtiden. Med Hensyn til de ny Indtægter blev han staaende ved, hvad ofte har været paa Tale, en Forhøjelse af Banetaksterne. Paa det Punkt lyttede jeg med ganske særlig Opmærksomhed, thi da Loven om Jernbanetaksterne i sin Tid blev behandlet, var jeg utvivlsomt det Medlem i Rigsdagen, der stærkest var imod den alt for store Nedsættelse af Taksterne, fordi jeg var overbevist om, at Resultatet vilde blive, som det er blevet. Men da saa det ærede Medlem talte om, hvorledes Taksterne skulde forhøjes, saa var det kun, — for ikke at tale om en Forhøjelse af Godstaksterne, hvorved jeg ogsaa mener, at man maa være betænkelig — ved en Forhøjelse af Persontaksterne paa de lange Rejser, noget, jeg ikke skal dvæle ved, da den ærede Finansminister tilstrækkelig har godtgjort, at ved Nedsættelserne paa de lange Rejser er der kommet en stor Forøgelse af Trafikken, og at disse Rejser koste Banerne overordentlig lidt i Sammenligning med de korte Rejser. Det ærede Medlem turde ikke nævne det eneste, der for Alvor kan give en forhøjet Indtægt, naar man bliver staaende ved Persontaksterne, nemlig en Forhøjelse af Grundtaksten. Tør man ikke gaa til det, bliver det den bare Humbug at gaa til en Forandring. Uagtet det ærede Medlem nu var saa beskeden paa dette Punkt, lød der dog Modsigelse rundt omkring. Den eneste, der nogenlunde gav det sin Tilslutning og angav at det er ogsaa Grundtaksten, der maa forhøjes, var det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), der den Gang, saa vidt jeg husker, var Formand i Udvalget, men fra andre Sider fremkom Modsigelser. Nu vil jeg sige, at kan man ikke anvise andre Veje til Forbedring af den truede Status end den nævnte, der ikke ligger for i Øjeblikket, saa maa jeg bede om, at man først skaffer et Forslag om Forhøjelse igennem

og det i en Form, der kan bringe forøgede Indtægter til Veje. Først derefter kunde det forsvares at berøve Statskassen de 2—3—4 Millioner Kr., som Skattereformen beslaglægger. Nej, se vi paa hele vor finansielle Status, og spørg, hvorvidt den kan tillade at gaa til saa betydelig en Reduktion som den, her er Tale om, saa lytter jeg heller til det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage), som jo plejer at være Ordfører netop paa dette Punkt, og som jo her sidder inde med megen Indsigt. Men det Billède, han opruldede for os, var ganske vist af en anden Art, thi i sine Præmisses gik han væsentlig ud fra, at vor Status ingenlunde var god, og naar han dog kunde gaa med til denne Indtægtsnedgang paa 2¹/₂ Million Kroner, saa var det efter hans Udtalelse kun paa Grundlag af det bekendte Ræsonnement, at det ikke kommer an paa en Pølse i Slagetiden, og jeg tror, at anden Ret hertil har man ikke heller. Sandheden er ganske sikkert, at vi ere naaede til Bunden af Statskassen, Beholdningen er brugt saa stærkt op, at vi ligefrem skrabe Bunden af Kassen, og at, sker der det mindste ekstraordinære, gad jeg vide, om ikke Statskassen kunde komme til at staa over for end ikke at kunne opfylde sine Forpligtelser. Dette er dobbelt betænkeligt, naar vi, som det fra anden Side er fremhævet, ere Vidner til, at de indirekte Skatter, som hidtil have været stigende, nu ogsaa ere i Færd med at gaa ned, og at Grunden til denne Nedgang er en saadan, at vi ikke for det første kunne vente en Forandring heri. Forholdet er her saaledes, som vi kende det fra København. Uagtet Befolkningen i København er vokset og der ikke er bygget tilstrækkelig, i alt Fald ikke i Forhold til Byens Vækst, er dog de ledige Lajligheders Antal vokset. Det betyder, at Folk er begyndt at indskrænke sig, at man er bleven nødt til at spare, og heri vil man sikkert komme til at gaa videre. Thi med den Forøgelse af Arbejdslønnen, der har fundet Sted herhjemme, er det allerede saa, at mange Virksomheder ikke kunne konkurrere med Udlandet, fordi Arbejdslønnen gennemgaaende er højere her end der. De Virksomheder, der bygge paa Forbrug af den Formue, der er her i Landet, kunne vel endnu en Tid holde det gaaende, men ogsaa de maa stoppe op; vi ville snart have lagt Beslag ogsaa paa de Penge, der ere komne ind i Landet, til Dels ad unaturlig Vej gennem Konverteringerne, og naar de ere opbrugte, ville vi først for